

„Писмо до себе си след 10 години... до човека, който ще промени света“

Скъпи бъдещи Радостине,

Пиша ти от една малка стая в Ямбол, където прозорецът гледа към улица, която никога не заспива. Пиша ти от време, в което още нося в обувките си прах от нашето село, а в дрехите – мириса на прясно окосена трева, който никой град не може да ми отнеме. Пиша ти тихо, както винаги съм живял – без да бързам, без да викам, без да се натрапвам на света.

Не знам какъв си станал след десет години. Представям си те по-висок, по-уверен, с ръце, които вече знаят какво могат. Но се надявам едно да не си изгубил – онова кротко чувство, че човек трябва да бъде добър, дори когато никой не гледа. Това е най-сигурният начин да промениш света, макар и само в радиуса на един човешки живот.

Днес още се уча да вярвам в себе си. В ПГ по ПСТТ „Никола Вапцаров“ всичко е по-шумно от тишината на полето, по-бързо от стъпките по селския път, по-голямо от мен самия. Понякога се чувствам като стрък трева, израснал между бетонни плочи – не на мястото си, но упорит. И въпреки това има мигове, в които усещам, че и тук мога да пусна корен. Че и тук има хора, които виждат в мен нещо повече от момче от село.

Понякога се питам дали ще успея. Дали ще намеря работа, която да ми харесва. Дали ще мога да помагам на хората така, както винаги съм искал. Дали ще имам сили да остана добър в свят, който често бърза, крещи и забравя. Но после си спомням за онези утрини у дома – когато росата блести по тревата, а въздухът мирише на ново начало. И си казвам, че човек, който е израснал сред такава тишина, винаги ще намира пътя си.

Представям си те след десет години – не като герой от новините, а като човек, който е оставил светлина в нечий ден. Може би си станал майстор, който работи с ръцете си и прави света по-удобен. Може би си се върнал на село, за да помагаш на родителите си. Може би си останал в града, но носиш в себе си онази селска честност, която не се учи, а се наследява. Каквото и да си, надявам се да си нужен някому. Това е истинската промяна.

Искам да ти напомня нещо важно: не забравяй откъде тръгна. Не забравяй мириса на прясно окосена трева, който те е учил да дишаш. Не забравяй звездите, които на село са по-близо. Не забравяй хората, които са те научили да бъдеш кротък, но силен. И не забравяй, че името ти не е случайно – ти си роден да носиш радост, дори когато самият ти не я усещаш.

Ако някога се изгубиш, върни се към това писмо. Прочети го бавно, както се слуша тишината на полето. И ако го четеш – значи още вярваш. А това е достатъчно, за да промениш света на някого.

Радостин Иванов Иванов ПГ по ПСТТ „Никола Йонков Вапцаров“